

● **אהוד אבריאלי, עתה שגריר ישראל בגאנה, יתמנה שגריר ישראל בווינגטון במקומו של אבא אבן, העומד לשוב לישראל ולהצטרף לסייעת מפא"י בכנסת.** לאבריאלי, שהוא איש חסותו של ביג"י, הוצע לחזור לכנסת, ממנה התפטר לפני שנתיים, או לקבל את הכהונה הדיפלומטית בארצות הברית. הוא בחר בהצעה השנייה.

● **משה דיין יחזור בו בפומבי מבטויו כלפי "הקומה החמישית" של הוועד הפועל.** צמרת הוועד הפועל הודיעה לביג"י, כי היא תפסיק כל שיתוף עם מוסדות ממשלתיים וכן כי חבריה לא יסכימו להופיע כנועמים ברשימת מפא"י לכנסת הרביעית, כל עוד לא יחזור בו דיין מבטויו המעליבים כלפיהם.

● **ראג האמרשילד, המזכיר הכללי של האו"ם, יעלה הצעה ליישוב פליטי רצועת עזה בצפון סוריה.** הצעה זו תכלול גם תוכנית כספית למימון העברת הפליטים ויישובם בסוריה. מקורות מימון התוכנית יהיו בעיקר אמריקאיים ואף ישראל תשלם אחוז מסויים כחלקה היא בתוכנית.

● **פרס לא תחדש את קשריה הדיפלומטיים עם ישראל.** כל הידיעות בעניין זה, שפורסמו בהרחבה בישראל ובישרו חידוש היחסים, תתבדנה.

● **יווצר משבר בזרם העליה ממזרח אירופה.** בעוד ממשלת רומניה תסכים לאפשר ליהודי ארצה לצאת בהמוניהם לישראל, תצמצם דומא

ממשלת ישראל מטי

די עליה זו. הסיבה: מוסדות הקליטה אינם יכולים להשתלט על העולים בגלל חוסר בתקציב והימנשה רוצה להימנע מיצירת בעיות קליטה חמורות זו קא בשנת בחירות.

● **ד"ר אבא הילל סילבר, הי מנהיג הציוני האמריקאי, יעלה לה להתיישב בישראל ויעמוד בראש תנועה חדשה בשם "ידידי ישראל", שתארגן על רדו ועל ידי ראש הממשלה, כמושי קל נגדי לתנר עזה הציונית בה גדולה השפעתו של הד"ר נחום גולדמן.** אין זה מן הנמנע, כי בואו של ד"ר סילבר ליש

ראל, תוך הסכם עם ביג"י, יביא לשובם המחודש של הציונים הכלליים לקואליציה הממשלתית.

● **אין זה מן הנמנע כי יודע לך, שבמים האחרונים ניסה ביג"י להשפיע על יריבו הוותיק יצחק גרינבוים ועל ידידו הרב יהודה ליב מיימון, לא לגלות פרטים הידועים להם בקשר לבואה של אוניית האצ"ל "אלטלנה".** ביצעו כי לשניים ידועים פרטים העשויים להטיל צל על פעילותו בקשר להפגזת האוניה, מיהר ביג"י להיפגש בימים האחרונים גם עם גרינבוים וגם עם מיימון ורמז להם, כי רצוי לפי שעה לשתוק בעניין אלטלנה.

● **תיערך ביקורת של רשימת הסטודנטים הישראליים הלומדים בחוץ לארץ.** הסטודנטים יידרשו לחוכה, מדוע אין לימודיהם לביקורת בישראל, אחת יידרשו לשוב ולהמשיך בלימודיהם כאן. הגורמים לביקורת זו הם שניים: א) הובר כי רוב הסטודנטים הישראליים, המסיימים את תוכנית לימודיהם בחוץ לארץ, בוחרים להישאר שם ומסתדרים מחוץ למדינה במקום לשוב אליה. ב) נסיון לצמצם במטבע הזר, שהממשלה הקציבה עד כה לסטודנטים ישראלים, הלומדים בחוץ לארץ.

● **במאבק בין הלאומנים הפרנאצריים לבין הקומוניסטים בעיראק, ידרשו הלאומנים הקיצוניים להכריז ג'יהאד (מלחמת קודש) על ישראל.** בראש מציעי תוכנית זו יעמדו אל-מאחאווה, אחד מיועציו המקורבים ביותר של שליט עיראק, הבריגדיר קאסם. לתביעה זו עשוי להצטרף גם מלך ערב, טעוד, שירצה להעלות בדרך זו את חינו בעולם הערבי ולטשטש את קשריו עם חברות הנפט האמריקאיות.

● **ההתנגדות לגמאל עבד אל-נאצר בסוריה תימשך.** בעיקר יתמרדו השבטים באזור הצפון, שזכויותיהם צומצמו על ידי שלטונות רעים. גם הכורדים, המתנגדים בצפון מזרח סוריה, בקרבת הגבול העיראקי, עלולים להוות מיסוד קשה לשלטונות רעים.

לשמור על שלום המקום הקדוש. להם לא תהינה זכויות על בית הכנסת יותר משי לשאר המתפללים. טבלת הזכרון תושאר על כותל בית הכנסת. היחידה שלא היתה מרוצה: הרבני.

אולם בינתיים התברר, כי הפרשה אינה עדיין סוף הפרשה. משרד הבטחון, שלמד על המקרה מהעתונים, פנה למשרד הדתות בבקשה לסלק את הרב מכהונתו. קפדי ה' משרד החינוך בידיהם קלף חזק כדי ללחוץ על אנשי הרבנות. הבית היה רשום על שמו של משרד הבטחון.

דרכי חיים

הדרך האחונה

אריואל בקשייב, גבר כשרוני ויפה-קומה, לקה בחסרון אחד: הוא לא ידע מעולם לביחור את הדרך הנכונה, הדרך בה עלול הוא להעלות רצון בפני אנשי השררה והכוח. כבר בהיותו נער, בקאחוקא, מקום בו שיג' שג האגף השמאלי של הציונות המתעוררת, בחר בקשייב להיות רביוניסט. גם כשעלה לארץ המשיך תלמידו של ז'בוטינסקי בדרך

כיום להם דרכם בכיוון מרכז העיר. סורר, שהוא עצמו אב לילדה בת שש, לא האמין למראה עיניו. הוא העלה את האורות ה' גבוהים בפנסי מונות, גילה כי הילדים, מלוכלכים עד למעלה מברכיהם, ממריים בכבי.

לכשעצר לצידם את המכונית המשיכו ה' ילדים לבכות, אולם הבכי פסק לכשהציע להם פורד לעלות אליו. רק בתחנת השרות פרץ הבכי שנית. אחד מחבריו של פורד הציע לפתור את התעלומה בדרך הקלה: להוביל את הפעוטים לתחנת המשטרה ה' קרובה. לשמע המלה משטרה, נפחדו הילדים שוב, הורגו רק בקושי רב במאמצי מארחם על הגלגלים.

אט אט, בסבלנות האופיינית לאב, הצליח פורד להוציא מיהם כי שמותיהם הם מוישקה רונוה, 4, ורמי ליטצקי, 4.5. כשישאל למקום הן בו הם לומדים התברר לה, כי הורי הילדים מוכרחים להמצא בסביבות שיכון מגורים.

הניידות גבו עדות. כשהגיע לשם פורד בלחית הילדים, מצא במקום מהומה רבתי. מספר נידות של שוטרים ניצבו ליד הבית בדרך חיה, 23, גבו עדות מפני הורי הילדים הנעדרים. הסתבר כי הילדים נעלמו מבתיהם עוד בשעות הצהריים. הם פיקו לערוך סיור ארוך ומייגע עד לקרבת הירקון.

פורד לא דרש כל תשלום עבור שירותו. כאב, ראה את שכרו בשמחת הורי הילדים. אולם לכשהתניע שוב את מכוניתו, היה עליו לחשוב פעמיים על הסימך המסוכן שבין ימי שיש למספר 13: מכוניתו נשברה והוא לא יכול היה להתניעה עד ליום הראשון של השבוע הבא.

אמר השבוע פורד שאיבד את שני ימי ההכנסה העיקריים שלו: "אין דבר, הכסף שזה את המצחה".

משפט

זכו לאב-שכול

מדינת ישראל גמלה לישראל הס (45), על נפילת בנו מרדכי במלחמת העצמאות, בדרך משלה: היא העמידה לרשותו דיוור בגבעת עליה ביפו. משרד הבטחון, שטיפל בדיוורו של הס, הסכים אפילו כי האב השכול יקים במקום בית-כנסת על-שם בנו מרדכי.

לאחר שהכל היה מוכן, פנה הס למשרד הדתות, הודיע לו על הקמת בית-הכנסת החדש ליהודי גבעת עליה. משרד הדתות מצידו מינה את משה באבד כרב בית-הכנסת, הבטיח את עזרתו למקום הקדוש החדש.

הרב באבד, הכיר בתחילה בבעלותו של הס על בית-הכנסת. הוא ביקש את רשותו, מיד עם חנוכת הבית ב-1951, לקרוא למקום מקור-חיים. הבטיח כי יעשה הכל להחליף את שלט הקרטון, בו נחרטה הקדשת האב השכול, בטבלת שיש, אשר תהלום יותר את המטרה הקדושה.

אולם הומון עושה את שלו. כשהתיאש הס מהבטחות הרב ועמו, לאחר חמש שנים, לקבוע את טבלת הרב, שהומון מכספו, על קיר הכניסה, סרב הרב לתת את הס' כמתו לכך. יתר על-כן, כשניסה הס, ביום השנה לנפילת בנו, לומר קדיש בציבור ול' עלות לתורה, מנע זאת הרב. לרבנות, אשתו, היה הסבר משלה ליחס זה. קבעה היא: בית-הכנסת הוא של משרד הדתות, להם אין בעלות על המקום ולכן אין לו כל דעה על הנהלתו.

היא גם לקחה חלק באופן פעיל יותר בויכוח. הס, שהציב למרות הכל את טבלת השיש, הנישאת את שם בנו, מצאה באחת השבתות שבורה ומלוכלכת. שם בנו נמחק מתוכה בחרט. היתה לו הרבנית שסרבה להרשות סימן כלשהו של חזירת זר לתחור מה שלה.

הרבנית נשארה בחוץ. הסכסוך הגיע עד בית-המשפט. השבוע עמדו שני בעלי-הדין בפני שופט-השלום התל-אביבי מנחם חרשאי, הרצו בפניו את טענותיהם. קבעה הרבנית בת-החול בעדותה: להם אין זקן. הוא לא יכול לעלות לדוכן כשליח-ציבור.

היא המשיכה לחתת את דעתה אף מספי סלי הקהל. כשהגיע השופט, ספק בהלצה ספק ברצינות, כי הס ייגדל לעצמו זקן, יקבל את הוכות להתמלא בבית-הכנסת ש' נקרא על שם בנו, מחאה הרבנית כפיים בהתלהבות. חרשאי הכריז על הפסקה, קרא לשני בני-היריב ללשכתו. הרבנית נשארה בחוץ.

כשהסתימה ההפסקה יכול היה השופט להודיע על פשרה. שני הצדדים התחייבו

לא, תודה, יש לי כבר בכיס!

העצמאית. הוא שימש מורה לעברית, היתה את הרוח החיה והמרכזי תרוחני של שכונת הקאחוקאים בתל-אביב.

גם כשהתגייס בשנת 1925 למשטרה, עשה זאת לפי צו מצפוני ולא לפי דרישת ה' מוסדות. במאורעות 1936, סרב לשמוע לפ' קודות הממונים עליו, יצא להגן על יהודי השכונות הדרומיות של תל-אביב. למרות כל זאת הכירה המשטרה הבריטית בכשרו נותיה, מינתה אותו לסמל ראשון. בקשייב מצא עצמו במחלקת החקירות של משטרת תל-אביב, הפך עד מהרה לאחד החוקרים הטובים בתל-אביב.

במאורעות שקדמו לקום המדינה, הטיל עליו המפקד המנדטורי, להקים תחנת מש' טרה בשוק הכרמל, לפסק על משמר מעורב של שוטרים עבריים וערביים. הוא עמד על משמרתו עד תום המנדט, וכשקמה מדינת ישראל, מונה כקצין במשטרת ישראל, יצא להקים את המשטרה העברית הראשונה ביפו.

אולם בקשייב, שידע לשמוע לצו התפקוד, לא ידע לבחור את כרטיס המפלגה הנכון. בשנה הקודמת, לאחר 32 שנה בשרות ה' משטרה, עדיין היה החוקר המסור בדוגה של מפקח ראשון, דוגה המקבילה למעמדו במשטרה המנדטורית. בקשייב הגיש בקשה לצאת לפנסיה, ניסה להקדיש את שארית חייו למשאת נפשו הראשונה: השכנת-שלום. הוא עמד בבחינות הרבנות הראשית, מונה כעורך דיין רבני.

הוא לא הספיק לעשות הרבה בתפקיד זה. השבוע, לאחר שמרירות חשע השנים האחרונות איכלה את ליבו, פסק הלב מלפ' עום. אם בחייו היתה לו זרכו העצמאית לרועץ, הרי זרכו האחרונה היתה סוגה בשושים. מאות רבות של שוטרים וקציני משטרה השתתפו בהליחיה, כשבין כל זרי הפרחים שליחיה, בלט זר אחד: "לבקשייב האדם".